

בפסוק אחד בפרשת חיי שרה, השמיטו הררי יסודות היהדות והאמונה.

כתוב "ויגוע וימת אברהם בשיבה טובה זקן ושבע ויאסף אל עמיו". למותר לציין שהשמיטו מה שכתב רש"י והוא מחז"ל, שלא נאמר "גוועה" אלא בצדיקים. וכאמור לעיל, גם השמיטו פירוש רש"י [וכ"ה בתרגום יונתן ועוד, והוא מחז"ל] ד"שיבה טובה" היינו שישמעאל חזר בתשובה.

"שבע" - הביאו בחיבור פיסקה מתוך דברי הרמב"ן שהוא כעניין שנאמר בדוד, ולא הביאו אריכות דברי הרמב"ן שלא התאווה למותרות. וכן את מאמר חז"ל שהקב"ה מראה לצדיקים מתן שכרם לעולם הבא, יעוי"ש ברמב"ן. גם השמיטו את דברי הכלי יקר: "לפי שעיקר שכרם של צדיקים לעולם הבא, על כן הם קצים ומואסים בחיי העולם הזה וכל ישעם וחפצם לאור באור החיים הנצחיים וליהנות מזיו השכינה....".

השמיטו גם את דברי הרש"ר הירש שביאר עניין השובע בזה הלשון: "הוא השיג את השלמות המוסרית והרוחנית", [והביא גם דברי רז"ל שהקב"ה מראה לצדיקים וכו']. כל זה השמיטו בחיבור המתיימר להגיש את "לב הבנת המקרא".

"ויאסף אל עמיו" - ביארו רבינו בחי' והאבן עזרא שעל כבוד הנפש דיבר, שחוזרת לכור מחצבתה כסא הכבוד. האברבנאל כתב: "שהנפש נאספה ונתדבקה בעולם הרוחני לשאר הנפשות צדיקי ישראל וחסידיהם". הספורנו כתב: "נאסף אל צרור החיים לחיי העולם עם צדיקי הדורות". בכלי יקר כתב שבא להורות, שלא נידונו בגיהנום כרשעים אשר רוחם מתפזרת.

גם הרש"ר הירש ביאר עניין האסיפה, שהוא הישארות הנפש. וכן המלבי"ם כתב "שוב הנפש אל עמה ואל מקום מולדתה, שהם הנפשות והשכליים הנפרדים אל צרור החיים". כפי הנראה כל זה לא ראוי להיכנס לשיטתם ל"שולחן ערוך להבנת המקרא". ה' ירחם.